

העלון
השבועי
למשפחה

שבת
וראש השנה

זמני החג

כניסת שבת 18:14

יצאת שבת: 19:03

רבנו חם: 19:46

עורך: נריה אטון, פרשת "נעבים" ראש השנה גליון מס' 475.
נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

דבר העורך

פרשת "נעבים" ראש השנה

אומרים חז"ל: אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של האדם אל יתייאש מן הרחמים. עומדים אנו יומיים לפני יום הדין יום המשפט הרץ, יומיים לפני יום הדין, היו כאלה אנשים שהצליחו להכין את עצמם קצת, הצליחו לתקן קצת. יש סוגי אנשים שלא ניצלו את החודש הזה ולא תיקנו את המוטל עליהם, ואת המידות שלהם. על כולם קוראים חז"ל את הפסוק. "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של האדם אל יתייאש מן הרחמים". אפילו יום אחד מספיק לנו כדי להתחרט על מעשינו, ולהגיע מתוקנים לדין. חז"ל מספרים על אלעזר בן דורדיא שעשה את כל העבירות שבעולם, וברגע שהחליט לחזור בתשובה בכה והתחרט עד עמקי נשמתו, ונפטר, יצאה בת-קול ואמרה: "אשריך ר' אלעזר בן דורדיא שאתה מזומן לחיי העולם הבא, עמד ר' יהודה הנשיא ואמר: 'יש קונה עולמו (עולם הבא) בשעה אחת'". "דרשו ה' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב". הקב"ה בימים אלו נמצא קרוב, קרוב אלינו, ומחכה לנו ומעפה לנו שנחזור בתשובה שלימה. סיפר אחד הרבנים ממרכז הארץ:

נכנסתי לרכבת והתיישבתי על אחד המושבים, שקשוק גלגלים, צפירה, הרכבת החלה לנוסע. בתחילה לא שמתי לב ליושבים לצידו, הייתי עסוק בהרהורי, אבל לאחר זמן מה צד את תשומת ליבי הבחור שישב לצידו. לא, לא היה לו מראה מוזר או שונה, אך משחו בהתנהגות שלו גרם לי להתבונן בו: בכל פעם בה הרכבת עצרה, הוא התבונן החוצה בצפייה, כאילו נעמד לחלון. הוא לא היה רגוע ולא שקע בשינה או בקריאת ספר כשאר הנוסעים, הוא היה דרוך, כל תזוזה גרמה לו להביט שוב ושוב בחלון, כאילו חיכה למשהו... הסתכלתי בו ומבט של תמיהה על פני, כנראה שלאחר זמן מה הבחין במבטי הבוחנים ופנה אלי: "אתה בטח לא מבין מדוע אני מתבונן בחלון". שאל קבע. הנהנתי בראשי, הרגשתי קצת לא נוח מכך שנתפסתי במבטי, אך ציפיתי לתשובה שלו.

"ובכן, אספר לך מה עבר עלי עד עתה ואולי כך תבין", אמר ועיניו הפכו להיות מהורהרות משהו, "הנסיעה הזו, היא נסיעתי הראשונה לאחר 3 שנים בהם לא נסעתי ואף לא יצאתי לרחובות של עיר. הייתי אסיר שלוש שנים בבית הסוהר. מדוע אתה שואל? ובכן, אני מגיע ממשפחה ענייה ובאחד הימים בהם הייתי זקוק לסכום של כסף בדחיפות, הלכתי וגנבתי סכום כסף קטן על מנת שאוכל להשתמש בו. אני יודע שעשיתי מעשה שלא ראוי לעשות, ואני מצטער על כך, אולם כאב לי ביותר כאבה של אימי.

השמועה פשטה חיש מהר על דבר המעשה שעשיתי, אנשים באו וטרחו להודיע לאימי עד כמה בנה הוא גב, ביישו אותה, גרמו לה צער נורא. לא ידעתי שהמעשה שעשיתי יגרום עד כדי כך צער ובושה לאימי, בכל מקום אשר פנתה הזכירו לה את דבר הגניבה, וגם במשפט, לא חשבתי שיחמירו אותי עד כדי כך והנה הם גזרו עלי - 3 שנים מאסר ואימי לא ידעה מה לעשות מרוב כאב ובושה. עכשיו, לאחר שהשתחררתי מבית הסוהר, רציתי כל כך לחזור הביתה, לראות את אמא, להתחרט, לבקש סליחה, אבל... לא ידעתי אם היא תסכים לקבל אותי לאחר כל מה שגרמתי לה, אז החלטתי לכתוב לה מכתב". "אמא יקרה" היה כתוב במכתב, כתבתי לה שאני בנה, רוצה לחזור לראותה, ואני מצטער על הכל, אך אינני יודע אם היא עוד תחפוץ בכך שאשוב הביתה "לכן אמא" כך כתבתי, "יש לי בקשה יחידה - אם את רוצה שאבוא ואשוב הביתה, אני מבקש ממך שתתלי בתחנה צעף צהוב כדי שאדע שאני יכול לרדת בתחנה, כדי שאדע שאני יכול לחזור, אבל..." פנה אלי הבחור בעיניים דומעות, "אם לא יהיה בתחנה צעף צהוב, אני אדע שעלי להמשיך הלאה ברכבתי, ליסוע ליעד בלתי ידוע, ולא לחזור עוד לעולם...". "עכשיו אתה מבין?" אמר לי "אני מסתכל בכל תחנה, בכל מקום, לראות אם יש צעף צהוב תלוי, אני מתבונן אולי אמא תלתה את הצעף בתחנה אחרת ואולי אני צריך לרדת מוקדם יותר".

המשך בעמוד 4

הבן יקיר לי אפרים...

בעל-תפילה היה ר' יענקל וגם חסיד בכל נימי נפשו - חסיד טאלנא.

תפילתו עשויה היתה להפשיר מקרירותו גם לב-אבן. הוא ניחן בקול ערב ועמוק, ובעיקר ברגש שהרעיד את הלבבות. במיוחד מפליא היה. בתפילתו אצל הצדיק רבי דוד'ל, אליו היה נוסע מדי שנה לימים הנוראים. שם, בדבקות עצומה ובלב לוחט, היתה משתפכת תפילתו וגורמת נחת-רוח עילאית לרבו. צעיר לימים היה ר' יענקל כאשר חלה בדלקת-ריאות קשה. המחלה התישה את כוחותיו, אך כשקרבו הימים הנוראים ניסה בכל-זאת להכין את עצמו לקראת תפילתו אצל הרבי. יושב היה ומסלסל בקול שבור "הבן יקיר לי אפרים". אך באותה שנה כבר לא הגיע אל הרבי. ימים מספר לפני ראש-השנה נפטר והניח בן קטן, מושה'לה שמו. הכול כינוהו "בעל קול הכינור". כילד פעוט היה יושב ומאזין למנגינותיו של אביו וקולט אותן בדייקנות מפליאה. שובב לא-קטן היה הילד. מלא מרץ ורוח-נעורים. המבוגרים לא פסקו מלייסר את היתום הקטן בדברי תוכחה, אך הדבר לא מנע ממנו לעשות מדי פעם מעשי קונדס שונים ומשונים. מאמצו העיקרי היה חזן העיירה. למרות משוכותיו ותעלוליו, לא היה החזן יכול לוותר על קולו המופלא של הילד הצעיר, וצירפו למקהלתו.

בפרוס הימים הנוראים, כשנסעו החזן ומקהלתו לטאלנא, נסע עימם גם מושה'לה. תפקיד הסולן יועד לו, כדבר המובן מאליו. בעומדם לפני הרבי, נרגשים ויראים, סימן החזן למושה'לה לפצוח בניגון החדש שהולחן במיוחד לימים הנוראים - "כבקרת רועה עדרו". מושה'לה פסע בטוחות, נעמד ופתח ב..."הבן יקיר לי אפרים". החזן נדהם. ניסה 'להזכיר' לילד כי הקטע הוא "כבקרת", אך מושה'לה ליכסן אליו מבט מיתמם, עצם את עיניו והמשיך בשירת "הבן יקיר", אותו ניגון שהלחין אביו בימיו האחרונים. החזן רתח מזעם, אך כאשר סיים מושה'לה לשיר, פנה אליו הרבי וביקשו לחזור על הניגון. עצם הרבי את עיניו והאזין בדבקות עצומה לשירת הילד. כשסיים, ביקשו לחזור על הניגון בשלישית. עיניו של הרבי היו רטובות מדמעות. הוא הביט במושה'לה במבט חודר ואמר: "יהי רצון שבזכות נגינתך השמימית, ייצאו מפך אך ורק ניגוני-קודש ושלא תילכד בפח-יוקשים". חלפו הימים. ברחוב היהודי השתוללה מלחמת תרבות - אגשי ההשכלה מזה ויראי-ה' מזה. המשכילים שמו עינם בנער הפיקח ובעל הקול המופלא. הם פרשו לפניו את הטוב הגדול הצפוי לו אם ייצא מן העיירה היהודית אל העולם הגדול. יום בחיר אחד ארז מושה'לה את חפציו והודיע לאמו על החלטתו. האם השבורה והנדהמת פרצה בבכי מר, אך הנער היה איתן בהחלטתו. "אל תבייש את אבא עליו-השלוש", הדהדה זעקת האם אחרי הבן המתרחק. הנער הגיע אל העיר הגדולה. בתוך זמן קצר ביותר התפרסם שמו בקרב חוגי המוסיקה בעיר, והנער הזר היה 'לכוכב'. מכל קצות העיר נהרו אנשים, נשים ובני-נוער כדי לחזות בנער היפה, בעל קול הכינור, שהופעתו הרעישה את העיר. אך מאחורי הפאר וההדר, נשאר מושה'לה יהודי מיוסר. מצפנו לא נתן לו מענה. בלילות היה מופיע בחלומותיו האב הדואב, ומפיל את תחנוניו לפניו שישבו מדרכו הנלוזה. היה זה ערב אחד. אולם האופרה היה מלא וגדוש מעריצים משולהבים. התזמורת פצחה בנעימה שקטה, והכול ציפו לומר המופלא שיעלה על הבימה ויצטרף אליה בשירתו. מושה'לה עמד על הבימה שחוח קמעה. ראשו היה מושפל ועיניו הביטו ניכחן. גם בקבוק המשקה החריף שנטל באותו יום כדי לסלק את ייסורי מצפנו לא הועיל.

מחשבותיו נשארו הרחק. אל ימי לימודיו ב'חדר'. אל החזרות אצל חזן העיירה. והנה הוא רואה את עצמו אצל הרבי הקדוש. החזן מזמינו לגשת ולשיר 'כבקרת', אך הוא חומד לו לצון ושר דווקא 'הבן יקיר'. והרבי מבקשו לשיר בשנית ובשלישית את הניגון... בעודו שקוע בשרעפיו סימן לו המנצח לפצוח בשירתו. הכול התבלבל במוחו. הוא שכח היכן הוא נמצא, נדמה היה לו שהוא עומד מול הרבי. מבלי-משים פצח בשירה אדירה: "הבן יקיר לי אפרים". הקהל נדהם. התזמורת פסקה מנגינתה. לא חלפו רגעים ספורים וקריאות לעג נזעמות החלו להישמע. אך מושה'לה לא ראה ולא שמע מאומה. קולו הסתלסל: "רחם ארחמנו נאום ה'". המנצח קרב אליו סמוק פנים ונהם באוזנו: "ברח מכאן, אם חייך יקרים לך". בצעדים כושלים שרך הבחור את רגליו מן הבימה והסתלק מבעד לדלת האחורית. כל עוד רוחו בו ברח מעיר החטאים. ימים ולילות הלך, מבלי דעת לאן. ובעודו בורח, ברח גם מדרך השקר והזיוף וממעשיו הרעים שבהם שקע במשך שנים רבות. היה זה בעת הסעודה השלישית בבית-מדרשו של הצדיק רבי דוד'ל. אל בית-המדרש נכנס צעיר קרוע ובלוי, עיניו אדומות ופניו נפולות. היה זה מושה'לה בעל-התשובה.

תפילת "אבינו מלכנו"

ימי ראש השנה הם ימים של עת רצון, אבל יש דעות לפיהן אסור לבקש בקשות גשמיות בתפילה. אבל בזמן אמירת אבינו מלכנו, יש הזדמנות לבקש על כל מה שצריכים. ולכן מומלץ מאוד לומר תפילה זו במתינות ובכוונה עצומה.

"דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב..."

ההוספות בעשרת ימי תשובה

א. בעשרת ימי תשובה, צריך לומר בחתימת הברכה "המלך הקדוש" במקום "האל הקדוש", משום שהם ימי דין שהקב"ה דן את כל העולם ומראה מלכותו וממשלתו, ואם טעה וחתם "האל הקדוש", אם נזכר תוך כדי דיבור (זמן אמירת "שלוש עליך רבי"), ומיד חתם "המלך הקדוש" – יצא, ואם נזכר לאחר מכן, חוזר לראש התפילה, וכן אם נסתפק אם אמר "האל הקדוש" או "המלך הקדוש" נזכר לאחר מכן – חוזר לראש התפילה.

ב. שליח ציבור שטעה ואמר "האל הקדוש" ועבר שיעור של תוך כדי דיבור, אינו חוזר אלא לברכת אתה קדוש, שכיון שהציבור אמרו קדושה, ברכת אתה קדוש נחשבת לברכה בפני עצמה.

ג. בברכת השיבה בחתימת הברכה צריך לומר "המלך המשפט", ואם טעה ואמר מלך אוהב עדקה ומשפט, אם נזכר תוך כדי דיבור וחתם מיד המלך המשפט – יצא, ואם נזכר לאחר כדי דיבור או לאחר כמה ברכות – חוזר לברכת השיבה, וכן אם נסתפק אם חתם כמו שצריך – חוזר לברכת השיבה.

ד. אם רק לאחר שסיים תפילתו נזכר שאמר האל הקדוש או מלך אוהב עדקה ומשפט, וכן אם נסתפק אם חתם כמו שצריך או לא, יחזור ויתפלל ויתנה בלשון זה: "אם הנני חייב לחזור ולהתפלל, הריני חוזר ומתפלל בתור תפילת חובה, ואם אינני חייב לחזור, הריני חוזר בתור תפילת נדבה", וישתדל לכוון בתפילתו כראוי עד כדי יכולתו.

ה. השליח ציבור צריך לומר לבילי שבת תשובה בברכת מעין שבע "המלך" הקדוש שאין כמוהו. ואם טעה ואמר האל הקדוש, אם נזכר באמצע הברכה לפני שחתם "ברוך אתה ה' מקדש השבת" חוזר ואומר: מגן אבות בדברו מחיה מתים במאמרו המלך הקדוש שאין כמוהו, ואם לא נזכר אלא עד שחתם מקדש השבת – אינו חוזר.

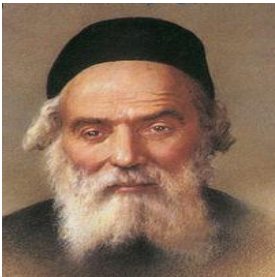
אמירת תהלים

בימי ראש השנה נוהגים לומר את כל ספר התהלים, והיא סגולה בדוקה להינצל מכל רע. ויש נוהגים לקרוא את ספר התהלים פעמיים כי מניין הפרקים שיוצא הוא גימטרייה "כפר".

סדר את עצמך...

"סמוך לראש השנה בא חסיד להיפרד מחרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א שכן בקש לשוב לביתו, שאלו הרבי: "מדוע הנך ממחר לשוב לביתך ואינך נשאר לראש השנה?" ענה החסיד: "משמש אני כשליח עבור בראש השנה, ועלי לעיין במחזור ולהתכונן כדי שאוכל להסדיר את התפילות". ענה לו הרבי: "המחזור עומד בעינו כמו בשנה שעברה, מוטב שתעיין במעשיך ותסדר את עצמך..." (מדרח לעמא)

צדיקים במיתתם קרויים חיים רבי ישראל מאיר הכהן מראדין ה'חפץ חיים"

רבי ישראל מאיר הכהן מראדין ה'חפץ חיים' מגדולי הדור במזרח אירופה בסוף המאה ה'ט' ובראשית המאה הזאת. נולד בז'יטל שברוסיה. למד תורה בישיבות וילנה. בגיל י"ח עבר לראדין, ובה התגורר שנים רבות התפרנס בדוחק מחנות מכולת קטנה חרף גדולתו בתורה סירב לכהן ברבנות. ברבות הימים ייסד ישיבה גדולה בעירו, שהתפרסמה בקהילות מזרח אירופה. הוציא לאור בשנת תרל"ג את ספרו הראשון ה'חפץ חיים' העוסק באיסורי לשון הרע ורכילות. מאז והלאה כינוהו המוני היהודים על שם ספרו: כהשלמה לספר זה חיבר את ספר "שמירת הלשון" (מאמרי חז"ל ודברי מוסר). חיבורו הגדול בהלכה הוא "משנה ברורה" ועוד מספריו: "ליקוטי הלכות" "אהבת חסד" "מחנה ישראל" ועוד. "ונצעק אל ה' אלוקי אבותינו וישמע ה' את קולנו..." על דברי הכתוב כאן העיר רבי ישראל מראדין לא נאמר כאן: "וישמע ה' את תפילתנו", אלא "וישמע ה' את קולנו". נמצאנו למדים שעל המתפלל לקרוא בקול רם לקדוש ברוך הוא. וככל שהאדם משוע מעמקי הלב לבורא יתברך, נענית תפילתו. חילולתו חתקיימה ביזם שלישי האחרון כד' אלול זיע"א

דבר תורה מפי כב' הרב שגיא לוי שליט"א

הגמרא במסכת יומא (פו') מביאה סתירה בדברי ריש לקיש: "אמר ריש לקיש: גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כשגגות, שנאמר: 'שובה ישראל עד ה' אליך כי כשלת בעונך'" מקשה הגמרא ושואלת: "איני? (האם זה אכן כך?) והאמר ריש לקיש, גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכויות." מיישבת הגמרא את הסתירה: "לא קשיא! כאן מאהבה, כאן מיראה". כלומר, שישנם שני סוגי תשובה, תשובה מאהבה שבה החוזר בתשובה שב אל בוראו מתוך אהבתו אליו ומצטער על מעשיו שציערו את אביו שבשמים. וישנה תשובה מיראה שבה החוזר בתשובה ירא מעונש שיטיל עליו הקב"ה אם ימשיך במעשיו הרעים ומתוך תחושה, מתקן מעשיו ושב אל בוראו. אמנם תשובה מיראה אף היא תשובה לכל דבר וענין, אולם יש לאדם לדעת ולזכור שלא מידותיו הטובות השיבו אותו לדרך הישר אלא יראת העונש הצפוי לו. משל לגדוד חיילים שרדף אחר חיילי האויב ימים רבים במשעולי ההרים ובמורדי הגבעות וביערות. יום אחד בהיותם ביער עבות עמדו לפוש. קשרו החיילים את סוסיהם אל העצים, ליקטו זרדים והבעירו מדורה, עליה שפתו סיר גדול ובישלו מרק חם להחיות את נפשם. כאשר היה המרק מוכן ועמדו להגישו למסובים הגיע אחד החיילים שהופקד כצופה והודיע בבהלה כי חיילי האויב מתקרבים. מיד קפצו החיילים עזי הנפש על סוסיהם ודהרו לקראת חיילי האויב להילחם בהם. היה שם חייל פחדן ומוג לב אשר לא מיהר לעזוב את קדרת המרק... הלה השביע את נפשו בצלחת גדושה ואף מילא את מימיתו במרק רותח... ואז נפנה בעצליים ועלה על סוס להצטרף לחבריו. כאשר החל לדהור אל שדה המערכה נטפו מעט טיפות מרק רותח מתוך המימיה וניתזו על גופו של הסוס. הלה הרגיש בצריכה ופתח בדהירה מטורפת היישר אל תוך שורות חיילי האויב. כאשר ראו החיילי האויב חייל "עז נפש" הדוהר היישר אל שורותיהם פחדו ופתחו אחוזה בהם ומיהרו להימלט על נפשם במנוסת תבוסה. חייל בודד זה הכריע את המערכה! ניגש אליו מפקדו ושאל בפליאה: "אמור נא לי, הן אני מכירך מאז ימים רבים וידעתי כי אינך מן האמיצים שביחידה, ומה ראית לגלות גבורה כה רבה להניס לבדך את כל חיילי האויב? הן על מעשה כזה מגיע לך אות הצטיינות מהמלך בכבודו ובעצמו!" "אליבא דאמת", הודה החייל בבושת פנים, "אינני מן האמיצים אלא שמעט מרק רותח ניתז על סוסי, לא יכולתי להשתלט עליו והסוס שעט בטירוף אל מחנה האויב". "אם כך", אמר המפקד, "לא לך הכבוד והתהילה אלא לסוסי!" וזהו גם הנמשל: על כל אחד מאתנו לחפש דרכינו ולחקור בליבנו מהו טיב תשובתנו, האם תשובה מאהבה היא או שמא מיראה, שכן עלינו לדעת שאם תשובה מיראה היא, לא לנו כי אם ליצרנו מגיעה התהילה... לשנה טובה נכתב ונחתם, אנו וכל אחב"י.

הפרשת חלה סגולתה של הפרשת חלה היא גדולה וידועה, ונהגו נשות ישראל הצדקניות להפריש חלה בערב ראש השנה ולאפות לכבוד החג לחם.

צום גדליה

צום זה תיקנו חכמים לזכר הריגת גדליה בן אחיקם, לאחר חורבן הבית הראשון. הריגת גדליה הייתה ביום ראש השנה, אולם מפני שאין מתענים בחג נדחה הצום למוצאי ראש השנה – יום ג' בתשרי. על צום זה אמרו רבותינו: שקולה מיתת הצדיקים כשריפת בית אלוהינו. שכשם שקבעו צום על חורבן בית המקדש כך קבעו צום על מות גדליה. לאחר שחרב בית המקדש השאיר נבוכדנצר את גדליה בן אחיקם בארץ ישראל ושימחו לראש על ישראל. ועל ידי שנחרג גלו כולם ונחרגו מהם לאלפים ונכבתה גזלת ישראל הנשארת. הכל חייבים להתענות בצום זה. חיוב התענית מזמן עלות השחר עד צאת הכוכבים.

המשך מעמוד 1-

"והיכן באמת התחנה הקרובה לביתך?" שאלתי אותו. "בעוד מספר תחנות" ענה הבחור "ואם שם לא יהיה צעיף צהוב, אמשוך הלאה ליסוע...." ענה בקול צרוד. עכשיו, לא רק הוא הביט בחלון, שנינו נצמדנו לשמשת הזכוכית, מביטים בכל תחנה, מחפשים סימן לצעיף, לצעיף הצהוב. "בעוד שתי תחנות – זו התחנה שליד הבית שלי" הוא לחש לי, ושנינו הבטנו בעיניים מצועפות דרך החלון. הרכבת עצרה בעוד תחנה, נותרה עוד תחנה אחת. אחזנו בחלון כמבקשים לצאת דרכו, עתה, היינו שנינו מתוחים, מצפים, מחכים, מי יודע.... הרכבת עצרה בתחנה לה חייכנו כל הדרך. לא, לא היה שם צעיף צהוב. לא היה שם צעיף צהוב, היו שם עשרות צעיפים צהובים! כל התחנה הייתה מלאה בצעיפים מתנפפים ברוח. קוראים לבן לשוב הביתה. ואמא, אמא עמדה שם מחכה, מצפה לבנה אהובה, ועל עוצאה... צעיף צהוב. אחים ואחיות יקרים! שנה שלימה בה נתרחנו, עשינו מעשים אשר לא יעשו, חטאנו, גרמנו צער, התרחקנו מאבינו... ועכשיו – – – אנחנו יוצאים מבית הסוהר... יש לנו אפשרות לשוב הביתה, יש לנו ימים יפים כל כך ש-"המלך בשדה"... ואנחנו תמהים בפחד, ביראה והרבה געגועים... האם אבא ירצה אותנו חזרה? אחרי כל הריחוק הזה? אחרי כל הכאב שגרמנו לו? ואנחנו מנסים לפתוח פתח כפתחו של מחט, והוא מצידו פותח לנו פתח כפתחו של אולם.. ומחכה לנו עם כל כך הרבה צעיפים צהובים, "שובו אלי ואשובה אליכם"... רק שנעמוד בחלון הרכבת... ונצפה לו, ונתגעגע... ונערוג לקירבה הזו חזרה ונחפש... נחפש את הצעיף הצהוב.. לא רק שנמצא אותו... נמצא הרבה.... "אהבתי אתכם אמר ה'..." הקב"ה מחכה לנו, מצפה לנו. גם ביום אחד אפשר להיות מתוקנים. לכן כל אחד שעדיין לא קיבל על עצמו קבלה ליום הדין, יקבל על עצמו, בין אם זה לקרוא ברכת אשר יצר מתוך הכתוב, בכוונה. ברכת המזון מתוך הכתוב, בכוונה. שתי הלכות כל יום. כל אחד יודע מה הוא צריך להתחזק. "אל יתייאש מן הרחמים". נשתדל כולנו להגיע מחוזקים, שלמים ומתוקנים ליום הדין. יה"ר שיכתוב ויחתום אותנו הקב"ה בכתובה וחתימה טובה. לשנה של עליה בתורה, הצלחה, בריאות. בביאת גואל עדק, במהרה בימינו אמן ואמן. שבת שלום, ושנה טובה ומבורכת.

לרפואת נאור לוי בן קטריין

התרת נדרים
נוהגים לעשות התרת נדרים
בערב ראש השנה.
שהוא יום כ"ט אלול,
ודורשי רשומות רמזו על זה,
"לא יחל דברו ככל" סופי
תיבות אלול.

"שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה"

לצינוג הגון

גיל בת אורלית.
שירה בת-אל בת שמחה.
אביה בת ויויאן.
דניאל בן מיכל.
צליל בת אסתר.
שיאון בן שרון.
דגנית בת יונה.
אביעד בן אסתר.
דוד סויסה בן אילנה.
מירית בת דניאלה.
גולן בן אסתר.
צופית בת שרונה.
שמעון בן אסתר.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
דוד בן סבירנה.
אפרת בת מירה.
הדר בת דליה.
ליאב בת צביה.
חיים בן חווה.

לחצלחת

ר' משה בן חנה.
ר' יצחק בן חנה.
ר' שמעון אוחיון.
ר' שגיא לוי.
נריה בן אירית.
ר' ניסן בן ציונטאג.
משה בן ציונטאג.
אבנר בן מול.
אירית בת רחל.
אלירן בן אירית.
יוסף בן סימי.
צבי בן שושנה.
אשר בן אילנה.
תהילה בת אילנה.
עודד בן מול.
ברוך חי בן לאה.
אילעי בן תהילה.
אור מול בת אירית.
שילת בת תהילה.

לרפוי"ש

הרב נפתלי
בן נעמה.
רחל בת שרה.
שמעון חמו.
ליאן בת נריה.
ימנה בת חנינה.
פנינה בת רוזה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיה.
ינית בת רחל.
עופר בת שושנה.
דניאלה בת שושנה.
חיים בן יפה.
אברהם כהן.
יונתן יוסף.
בן מול אור.
אדל בת נטלי.
אימרי אבנר.
בן מול אור.

לעייץ

אליהו בר שרה.
מזל בת חנה.
יעקב בר מזל.
יצחק מאיר בר מזל.
מסעוד אשר בר לאה.
ר' יששכר בר לאה.
מירה בת אסתר.
ג'נט בת חסיבה.
יחיאל בר עזיה.
עזיה בת מול טוב.
רחמה בת אסתר.
מרים בת רחמה.
ארלט-חנה בת פריחה.
אריה בר שרה ניניו.
יוסף בר פרטונה.
שבתאי בר רחל.
יוסף אליעזר שלמה.
בן ציפורה.